

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5219/2018
23.05.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1541/14 од 19.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1541/14 од 19.11.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1541/14 од 19.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 150/13 од 27.02.2014. године обавезана је тужена Република Србија, Министарство правде, Основни суд у Врању, као правни следбеник Општинског суда у Прешеву, да исплати тужиоцу на име накнаде за извршени рад износ од 1.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.10.2004. године до исплате, и на име трошкова парничног поступка износ од 33.000,00 динара, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1541/14 од 19.11.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Бујановцу П 150/13 од 27.02.2014. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавеже тужена Република Србија, Министарство правде, Основни суд у Врању, као правни следбеник Општинског суда у Прешеву, да му исплати на име накнаде за извршени рад износ од 1.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.10.2004. године до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног

поступка исплати износ од 24.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.11.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитираних законских одредби, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, за који спор је првостепени суд правилно оценио да се ради о потраживању по правном основу накнаде штете и сходно томе правилно применио рок застарелости потраживања накнаде штете из члана 376. став 1. Закона о обигационим односима. Ревизијом тужиоца се ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда (донете у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија. У тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени се према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, побијаном пресудом донетом у другом степену правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1.

ЗПП, јер висина спорног новчаног потраживања износи 1.100,00 динара, који износ је очигледно испод законом прописаног цензуса од 3.000 евра (у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије) на дан подношења тужбе, из којих разлога је тужиочева ревизија морала бити одбачена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић